

MENKIBE: Dirilen Şehid

Peygamber efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, şehidliğin üstünlüklerini anlatıyorlardı. Buyurdular ki: **“Kıyâmet gününde şehidler, mahşer yerine gelirken orada bulunan Peygamberler ayağa kalkarlar. Onlar; çocukları, akraba ve dostlarından 70.000 kişiye şefâ’at ederler** (Cehennem’den kurtulmaları için vesile olurlar.)

” Bu sözleri işiten “Nevfel” ismindeki sahâbe, iki oğlu ile hanımını oraya getirdi.

- Yâ Resûlallah! Bir duâ etmek istiyorum. Siz de “âmîn” der misiniz? diye sordu.

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimiz kabul ettiler. Bunun üzerine Nevfel:

- Yâ Rabbi, Nevfel kuluna, “şehidlik” nasib eyle!.. duâsında bulundu.

Hazret-i Ali’nin bildirdiğine göre; ilk Gazâ’da (savaşda) Nevfel, gerçekten şehid oldu...

Gazâdan sonra Allah’ın Resûlü ve arkadaşları Medîne’ye dönüyorlardı. Kadınlar, çocuklar ve ihtiyarlar, karşılamaya çıktılar. Hepsı sevinç içindeydiler. Hazret-i Nevfel’in hanımı, çocukları ve ihtiyar annesi de karşılayıcılar arasındaydı.

- Gazânız mübârek olsun Yâ Resûlallah Nevfel’in hâli nicedir?... diye sordular. Merhametli efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” gözleri nemlendi. Şehidlik haberini vermeğe mübârek kalbleri dayanamadı. Elleriyle arka tarafı işaret buyurup, geçtiler. Arkadan hazret-i Ali “radıyallahü anh” geliyordu. Nevfel’in yakınları, O’na sordular... “Allah’ın Arslanı” yanında yürüyen hazret-i Ammar’a:

- Şehidlik haberini ben de veremeyeceğim. Yürü gidelim dedi. Eliyle arka tarafı işaret etti.

Sonra hazret-i Ömer “radıyallahü anh” geliyordu. Hazret-i Ömer de, aynı şekilde hareket etmek zorunda kaldı...

Daha sonraki hazret-i Osman “radıyallahü anh” da başka türlü yapamadı. Eliyle, arka tarafı işaret edip, geçti... En sonra gelen Ebû Bekir “radıyallahü anh” hazretleriydi.

Yanında “Muâz bin Cebel “radıyallahü anh” bulunuyordu. Geride hazret-i Ebû Bekir’den başka kimse kalmamıştı. Hazret-i Nevfel’in “radıyallahü anh” yakınları son ümitle, Sevgili Peygamberimizin en aziz arkadaşına yaklaştılar. Aynı şeyleri sordular.

Hazret-i Ebû Bekir kendi kendine düşündü: “Yâ Rabbim... Ne kadar zor durumdayım. Eğer doğru söylersem, mahzun kalbleri, daha fazla üzmüş olacağım. Bunu yapmaktan, Sevgili Peygamberimiz bile çekindiler... O’na nasıl, aykırı davranabilirim. Fakat yalan da söyleyemem. Sen bana öyle bir şey ilham et ki, bu gariblerin yüreği, daha fazla yanmasın Allahım!”

Peygamber efendimizin doğru sözlü dostu “Sıddîk” bütün kalbiyle, “Yâ Allah!... Yâ Nevfel!...” diye bir “ahh!...” çekti.

İşte o sırada, yaydan fırlamış ok gibi “bir atlı” yıldırım hızıyla yanlarına yetişti. - Buyur yâ Sıddîk!... Beni mi çağırdın. Ey Allah Resûlünün sevgilisi? diye sordu. Bu atlı Nevfel’den başkası değildi. Bütün Eshâb-ı kirâm, hayrette kaldılar. Sonra Cebrâîl aleyhisselâm isimli melek göründü. Peygamber efendimize şunları söyledi.

- Yâ Resûlallah... Hak teâlânın selâmı var... (Eğer Peygamberin mağara arkadaşı Sıddîk, bir kere daha “ALLAH” deseydi; “Yüceliğim” hakkı için, bütün şehidleri diriltirdim. Çünkü, Ebû Bekir adlı kulum; cahiliye devrinde, İslâmiyet’ten önce bile hiç yalan söylememiştir) buyurdu. Ebû Bekir’in yalancı çıkarılmaması için, hazret-i Nevfel’i cenâb-ı Hak diriltti...

Nevfel bundan sonra, nice yıllar daha yaşadı. Nihayet duâsı kabul olundu. “Yemâme” cenginde şehidlik şerbetini içti.

Kaynak: Gençlerin Rehberi